

Smrt vsled zastrupljenja s plinom. V Ljubljani v Frančiškanski ulici je našel jutraj vajenec s plinom zastrupljenega brivca Draga Ivaniševića. Mojster je sedel na stolu, pred njim plinski vrelec in na njem lonec vode. Zastrupljeni je držal v rokah časopis, imel očala in je bilo videti, kakor da čita. Desno nogo je imel v škafu vode, ker si jo je zlomil pred kratkem in jo je kopal po vrnitvi iz bolnice vsak dan v topli vodi. Brivec je med čitanjem najbrž zadremal, nakar je zavrela voda in v prekipenju je pogasnila plamen plina. Plin je imel prost izhod in vdihavanje strupa je tako omotilo Ivaniševića, da se iz omotice ni več prebudil. Zapušča 80letno mater.

Posrečen vlom. Neznani vlomilci so obiskali v noči občinski urad v Žužembergu na Dolenjskem. V poslopje so vdrl s pomočjo lestve, po kateri so dosegli okno v pritličju ter ga razbili. Skozi okno so se potegnili v predsobo in v pisarno, kjer je težka wertheimerica. Železne blagajne so se lotili s — svinjsko nogo. Odnegli so 14.000 Din v gotovini. Razne listine so razmetali po tleh. Kot edino sled so zapustili na pokrovu blagajne v debelem prahu prstne odtise.

Obsodbe vreden obračun med sinom in očetom. Neki posestnik iz Boldraza v Beli Krajini se je sprl s svojim sinom. V prepiru se je sin tako razjezil, da je zagrabil poleno in začel očeta z njim tolči po glavi in po telesu. Zlomil mu je desno nadlaktnico in mu prizadjal hude in težke poškodbe tudi drugod. Kruti sin bo moral dati odgovor pred sodiščem, oče pa se zdravi v bolnišnici usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu.

Padel s kostanja in se ubil. Dne 18. oktobra t. l. dopoldne se je podal 28letni posestnikov sin Franc Eržen, po domače Jurgovčev iz Zgornjega Zabukovja pod Sv. Joštom na Gorenjskem, na visok domač kostanj, da bi naklatil nekaj zrelega sadja. Pri tem opraviu je

omahnil, padel v globočino in obležal mrtev z zlomljenim tilnikom in obema rokama.

Poskusni vlomi po ameriškem načinu. V noči od 17. na 18. oktober so se pripeljali v Metliko neznani vlomilci v avtomobilu. Vdrli so najprej glavna vrata na pošti, a so bili pregnani. Tudi vlom v pisarno notarja Ranta je bil brez plena. Od istih ptičkov je bilo vlomljeno v grad v zemljiško knjigo, kjer niso zadeli na denar. Z vitrihom so odprli glavna vrata hranilnice in so poskušali brezuspešno vlomiti v trgovino Kmetijske podružnice. Kakor so došli, so se uzmoviči tudi odpeljali v avtomobilu brez vsakega plena.

Smrtno je povezil v Novem mestu šofer Dolmovič neznanega moškega, ki je po lastni krivdi zašel pod avto.

Kostanjasta barva —
še privlačnejša ...

Kmalu boste srečali marsikatero brinljivo, ki vas bo s svojimi lasmi resnično navdušila. Zakaj zdaj je vendar enkrat mogoče na poseben način negovati kostanjeve lase: umivamo jih samo z novim Brunetaflor Shampooom. Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lase dobe krasen blesk in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez
sode in kemičnih
barvil.

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

BRUNETAFLORE

Trčenje dveh vlakov. Dne 22. oktobra sta trčila v Romuniji na progi Sinaja-Ploesti dva vlaka. Nesreča je zahtevala 5 mrtvih, 8 hudo ranjenih ter so se vozovi prekučnili v prepad.

Nesreča romunskega vodnega letala. Romunsko vodno letalo »Savoja« 621, ki je bilo kupljeno v Italiji, je dne 22. t. m. pri spuščanju na jezero pri Konstanci treščilo na kopno. Trije oficirji so mrtvi, eden ranjen.

Uredništvo »Nedelje« in tajništvo KA je od sedaj naprej v stolnem župnišču (Slomškov trg 20) in ne več na Aleksandrovi cesti 6.

Vsem ljudskim odrom, igravcem in režiserjem! Podlaga uspehu na odru je tehnična izobrazba igravcev in režiserjev v oderskih vprašanjih. Ako se želite izobraziti v igravski in režijski umetnosti — ako želite dobrih ljudskih

25letnica letanja s pomočjo motorja.

Dne 18. dec. 1908, torej pred 25 leti, se je lotil na Francoskem pri Le Mans Wilbur Wright motornega poleta. Uspelo mu je, da se je držal v zraku 1 uro, 54 minut in 53 sekund, in je preletel pri tem razdaljo 62 milj. Letos 18. decembra se bodo vršile v Le Mansu velike svečanosti in bodo odkrili ob tej priliki letalski spomenik.

Starec v večurni borbi z volkom.

Kmetje v bosanski vasi Podravno so najeli že pred leti in leti kot ovčjega pastirja 79letnega Marinka Siniča, izredno močnega starca. Pastir biva v majhni kočuri poleg

Pavel Keller:

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Sin ga je okradel!« sem pošepnil Boltežarju.
»Oh, mati, ko bi ti vedela to — o najinem Tončetu — o najinem edinem sinu —«

Sedaj je stari mož začel bridko jokati.
»O svoj! rajni ženi govori!« je šepetal Boltežar. »Pojdiva, tega ne prenesem!«

Vstala sva in po prstih šla proti vratom. Tedaj je planil žagar od mize.

»Zakaj pa bežita? Saj lahko izvesta — Tonče mi je ukradel ves denar in je zažgal žago —«

»Belčar,« je rekel Boltežar z mehkim glasom, »do sedaj sva bila nasprotnika; sedaj pa bi vam rad pomagal. Belčar, pomirite se. Če vam je bilo kaj ukraden, ni treba, da je storil to vaš sin. Kaj takega vaš Tonče ne bo naredil!«

»On je ukradel! Saj je le on edini vedel, da

12. nadaljevanje.

je skrinjica skrita na žagi, in saj je vendar on imel ključ, drugi ključ.«

»Ali je to-le tista skrinjica?

Žagar je prikimal.

Ogledal sem si skrinjico, ki je bila nekako pol metra dolga in dvajset centimetrov visoka. Ključavnica je bila nepokvarjena; tudi na skrinjici ni bilo nobene poškodbe.

»Na žagi ste imeli skrinjico skrito?«

»Da, pod podom.«

Stari mož je odgovarjal na to in naslednja vprašanja kakor brez svoje volje.

»In razen vas je le Tonče vedel zanjo?«

»Nihče drugi!«

»Ali je imel tudi on ključ?«

»Vsak enega sva imela.«

»Koliko denarja je bilo v skrinjici?«

»Petdeset tisoč dinarjev.«

»V knjižnicah?«

»Večji del so bili bankovci.«

»In vse je izginilo?«

»Vse. Ničesar ni pustil svojemu staremu očetu.«

iger in če želite biti oproščeni avtorskih tani-
tjem pri teh igrar, če želite biti deležni vseh
številnih ugodnosti (popust na cenah v gleda-
liščih) pri izposojanju kostumov, lasulj itd.)
in če želite sodelovati pri domačem zvočnem
filmu, pišite takoj po informacije na založbo
»Drama«, Ljubljana, Tržaška cesta 10-I. Ob-
enem sporočamo, da je »Drama«, revija za
ljudske odre in igravce, izšla in se narača na
isti naslov. V tej reviji najdete vsa točna po-
govila o vseh navedenih vprašanjih. 1076

Koce, štrange, slamnjače kupujem stalno pri
Anu. Zimovec, Celje, Dečkov trg. 1006
Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, tel. 23-58,
zopet odprt. Prosta izbira zdravnikov. Cene
zmerne. Vodja primarij dr. Černič. 867

Pošten najditelj.

Iz odlične restavracije se je zmotil na ulico starejši gospod. Že z njegovega okroglega obraza je bilo razbrati, da je prav zadovoljen užiavač. Med vrati je nekoliko postal, ker se je domislil, da še ni popušil običajne popoldanske cigare. Segel je v notrajni žep po smodko ter si zbral s presojo strokovnjaka bolj svetlo. Nato je odkorecal prav počasi naprej mimo moškega v raztrganih čevljih in ponošeni obleki, ki se je zagledal v v oknu restavracije izstavljen jedilni list. Debeluhar je nadaljeval svojo pot; potepuh v obnošeni obleki je pa krenil z mrzlično naglico pred vrata restavracije, kjer je ležala na snažilniku za čevlje prav debela listnica. Z enim pogledom se je zasigural, da ga ne opazuje nikdo, se pripognil in je že držal v rokah denarnico. Kakor v sanjah je otipal njeno vsebino, ki je pomenila njemu že celo premoženje, saj vendar ni jedel štiri dni prav ničesar.

Vse se je odigralo v par sekundah. Z bliskavico je nameraval zginiti, a ves prestrašen je zapazil, da stoji pred moškim, ki zre vanj očitajoče z na široko odprtimi očmi. Najditelj je začutil, kako mu je bušila v obraz rdečica. Iztiščal je iz sebe besede: »Pobrana listnica je last onega le rejenega gospoda pred menoj, in je stekel v dolgih korakih za bogatim neznancem, ki je bil zgubil denarnico.

Ko je pomolel molče gospodu listnico, se je ta prepričal s posegom v suk-
njo, če je res izvrgel denar in nato še le je posvetil več pozornosti najditelju. Povprašal je za njegovo ime ter naslov in se je na glas začudil, ko mu je mladi mož zaupal, da je brez vseh sredstev. »Če se godi človeku dobro«, je menil debelušasti gospod, »je lahko ohraniti poštenost; a če pa reveža privija glad — tako tankovestnega moža je treba ohraniti človeški družbi.«

Nahranil ga je, oblekel in ko je zgle-
dal, kakor je dostojno človeka, ga je vzel v svojo trgovino. Mladi mož, še nedavno nebodigatreba, ki je zdrčal navzdol radi lahkomišelnosti in ni pogodil sam nazaj, je imel za seboj prebriske izkušnje in je bil za bodočnost delaven ter uporaben. Užival je predvsem gospodarstvo zaupanje in kmalu je postal desna roka petičnega tovarnarja. Ko je že bil na vodilnem mestu, je spremljal nekoč svojega šefa na trgovski razgovor. Po končanih opravkih ga je povabil gospod na obed. Ustavila sta se pred

veliko restavracijo, šef se je smehljaj, njegov nastavljenec se je domislil, da sta baš na onem mestu, kjer se je on pred leti poboljšal. Po celem telesu ga je pretreslo, ko mu je obvisel pogled na beraču, ki je stal pred vrati restavracije in je zasajal vanj svoje velike in očita-
joče oči. Kakor pred leti je začutil tudi tokrat v obrazu rdečico sramu. Sklenil je, da se bo svojemu predstojniku, ka-
teremu se ima zahvaliti za vse, po končanem obedu odkritosrčno izpovedal. Po prižganih cigarah je začel nastavljenec: »Oni le revež zunaj me je takrat opazoval in me je na pravo pot — — — «Kateri mož?» je vprašal šef raztreseno. — »Berač!« — »Tako, tako!« je kimal stari, »tega že poznam dokaj let. Je vendar čisto slep.«

Usluženec je z nekako težavo kolo-
baril iz ust dim ter pričel trgovski razgovor.

Slepi berač se je pozneje zelo začu-
dil, ko mu je nekdo stisnil v roko pa-
pir in je otipal, da gre za bankovec ve-
čje svote.

„Naš dom“ se osamosvoji!

Naša mladina hoče imeti »Naš dom«
kot svoj poseben list, kakor je bil svoj
čas. Moramo ji ustreči. Zato sedaj me-
sec november uporabljajo fantje in de-
kleta, da zberejo naročnike med svoji-
mi vrstami za »Naš dom«.

»Naš dom« bo izhajal vsak mesec in
bo stal letno 12 Din, torej samo po 1 Din
za številko.

Da pa bodo zbiratelji naročnikov laž-
je pridobili zadostno število istih in s
tem omogočili, da bo »Naš dom« izha-
jal, kakor si želijo, je založništvo Karl
Mayevih romanov k svojem loterijs-
skemu načrtu dodalo še to, da vsakdo,
ki se v mesecu novembru naroči na

»Naš dom«, ter plača 12 Din naročnine,
prejme brezplačno srečko velike knjiž-
ne loterije, o kateri berete na drugem
mestu.

Računajte dobro! Poleg tega, da dobi-
vate za 12 Din na leto vsak mesec štet-
vilko lepega lista »Naš dom«, imate
možnost, da s srečko, ki vam jo daruje
založništvo Karl Mayevih romanov, za-
denete dobiček, ki je vreden do 999 Din
in prejmete najbolj zanimive romane,
kar ste jih sploh kdaj mogli čitati.

Da pa tudi nabiratelji naročnikov ne
bodo pozabljeni, jim bomo to že posebej
povedali! Nimamo še v vseh župnijah
nabirateljev in prosimo, da se nam čim
prejše priključijo! Prosimo pred vsem
gospode dušne pastirje, da dajo mladi-
ni pobudo, naj se loti dela za priljub-
ljeni »Naš dom«.

V vsak dom »Naš dom«!

Uprava »Našega doma«, Maribor, Ko-
roška cesta 5.

»Ali ste šele sedaj opazili tatvino?«

»Tako. Ko je začela goreti žaga, sem šel po
skrinjico. Bila je prazna. Tedaj sem vedel vse.
In klical sem Tončeta. Toda ni ga več. Vzel je
denar, zažgal je žago, vse zaradi tiste prekle-
te vlačuge.«

Ves skrušen se je sesedel na stol in je zopet
začel žalostno jokati. Boltežar je čakal nekaj ča-
sa; nato je rekel:

»Belčar, jaz še vedno ne morem verjeti tega.
Toda skrinjico tu le moram vzeti s seboj. Njo
moram zapleniti. To je moja dolžnost!«

»Vzemite jo! Vzemite jo! Saj ničesar ni več
v njej! Sedaj je vseeno. Denarja ni več, žage ni
več, Tončeta ni več! Vzel bom vrv in se obesil.
Jutri — jutri bom že mrtev!«

V sobi je bilo tiho. Boltežar se je ozrl name.
Pošepetal sem mu na uho:

»Tega moža ne smeva pustiti samega! V vas
pojdem in poprosim nadučitelja in gospodično
Grubelnikovo, naj prideta sem. Ostanite ta čas
tukaj!«

Prikimal je, jaz pa sem hitel proti šoli. Bila
je luč v sobi. Pri mizi so sedeli nadučitelj, nje-
gova žena in Erika. Povedali so mi, da ne mo-
rejo spati v tej strahotni noči. Tudi med potjo
sem videl še marsikatero okno razsvetljeno. Tu
je ležal bolnik, ki mu je strah poslabšal bolezen,
tako da so sorodniki morali bedeti pri njem;
tam je zakričal dojenček, ki se je razburjenja v
tej noči napil iz materinih prsi; tu in tam so ži-
veli strašljivi ljudje, ki so mislili, da so požigalci
v dolini in da morajo stražiti, posebno še, ker se
v nočeh, ko gori, vselej tudi krade; tu in tam
je živel bojazljiv človek, ki v tej hudi noči ni
mogel biti miren brez luči.

Vsi smo otroci luči. Ni je človeške duše, ki
bi ne poznala strahu v temi.

Veliko mesto — o, veliko mesto! Tam po-
gleda ta ali oni skozi okno na cesto, vidi, da se
pelje mimo mrtvaški voz, in vpraša svojo služ-
kinjo: »Kdo pa je umrl v hiši na oni strani?«
Služkinja skomizgne z ramami in ne ve pove-
dati. In če v južnem delu mesca izbruhne požar,
izvedo ljudje v severnem delu o njem — iz časo-

ovčje staje, v kateri so
ovce preko noči. Sinič
je imel navado, da je
kuril v koči nepresta-
no ogenj. Pred nedav-
nim pa mu je ogenj u-
gasnil, ko je spal. Sta-
rec je začutil naenkrat
silovit ugriz v nogo.
Skočil je kvišku in za-
gledal pred seboj kot
dve baklji se lesketajo-
če oči. Hitro mu je po-
stalo jasno, da je udrl
v njegov stan volk. Iz
nasprotne strani mu je
oznanjal lajež psov ov-
čarjev, da se je lotilo
ovčje staje celo krdelo
volkov. Volk v bajti je
naskočil v drugič pa-
stirja ter ga podrl na
ležišče. Tukaj je prišlo
med obema do borbe
za življenje in smrt.
Stari Sinič je že bil ne-
kajkrat ugriznjen, ko

Poziv mladini!

Kardinal nadškof dr. Schulte v Kölnu v Nemčiji je izdal, kakor poroča vatikanski list »Osservatore Romano«, na svoje vernike pastirsko pismo, v katerem se obrača do mladine s temi besedami: »Mladina se živo udeležuje vsega, kar je novo, kar je v pokretu, kar je moč. Domovina s svoje strani kliče mladino še bolj kakor odrasle, da sodeluje z njo pri njeni obnovi in obrambi. Tudi naš Zveličar Jezus Kristus je s križa govoril najmlajšemu med apostoli, sv. Janezu. Sedaj v sv. letu se spominjamo poslednjih trenutkov Kristusovega življenja. V teh poslednjih trenutkih velikega petka je mladina, ki ji je bil predstavnik apostol Janez, se zbrala pod križem. V tem času se tudi Cerkev kot skrbna in ljubeča mati obrača v prvi vrsti na mladino.

Nova država je priznala krščanstvo kot versko podlago države. V slovesni obliki konkordata je katoliškim mladinskim društvom zagotovila ne samo obstoj, marveč tudi posebno varstvo. Ona dobro pozna spasonosne in koristne energije te mladine, ona dobro pozna njeno neustrašeno in vztrajno borbo proti razdiralnemu duhu verskega liberalizma in organiziranega boljševiskega brezbožništva. Ona dobro zna, da katoliška mladina predstavlja nezlomljivo jamstvo vdanosti in zvestobe v službi domovine, naroda in države.

Cerkev je prejela od nove države slovesno obljubo ter zaupa tej obljubi. Zato danes vaš škof poziva vse vernike svoje škofije ter opominja vse: duhovnike in laike, moško in žensko mladino, naj so složni v železni edinosti, da tako prenesejo svojo lastno ljubezen na vsa področja v življenju naroda in države. Naj se katoliška mladina ne da v delavnosti in v izvrševanju dejavne bratske ljubezni od nikogar prehiteti, zlasti v prihodnji zimi. Kardinal se na to obrača do staršev in jih opominja, naj se ozirajo na mladino in

njene težnje ter naj ji dejansko oskrbi možnost in sredstva za pravo katoliško izobrazbo in za napredek v kršč. narodni prosveti in v katoliški nramnosti. Tako bodo s svojo mladino najboljše služili cerkvi in državi. Pomenljive in upoštevane vredne besede za mladino in starše!

*

Št. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 5. novembra, v Društvenem domu štridejansko igro »Koroški tihotapci«. Snov igre je zajeta iz časa bojev za Koroško ter je vseskozi zanimiva. Začetek ob treh popoldne. Vstopnina znaša: sedeži 5, stojišča 3, za otroke 2 Din. Takoj po igri pa se vrši v Društvenem domu vinska trgatev. Vse domačine in sosede vljudno vabimo, da nas posetijo v najobilnejšem številu. Bog živi! — Odbor.

Ženske žrtve drznosti.

Ne samo moški — tudi veliko žensk se je že lotilo v življenju izrednih poklicev ter drznosti, ki so zahtevale — smrtne žrtve.

Stradalka.

18letna Madžarka Freda Litvoy je stradala na sejmu v Budimpešti 9 dni, dokler se ni zgrudila in izdahnila. Omenjena si s stradanjem ni hotela oviti krog glave venca slave, ampak iz vzroka, ki je povsem razumljiv iz ženskega stališča. Bila je zaročena z mlajšim moškim in ta je študiral na Dunaju. Da bi ga lahko poročila in si kupila balo, se ji je rodila nesrečna misel: z javnim stradanjem si prislužiti denar in na ta način uresničiti svoje tolikanj zaželjene načrte. Njen zaročenec ni bil poučen o nevestini nakani. Še le po njeni smrti je zvedel, kako velika je bila njena ljubezen.

Povožena od avtomobila.

Mlada ženščina iz Čikage je hotela za vsako ceno čitati svoje ime po časopisu. Pohlep po časopisni slavi ji je usilil misel: grahovo zrno torkljati z

Henko

Zakaj se mučite s predpranjem?

Henko odloči vso umazanino na lahek način in izvanredno olajšuje pranje. Zato: Če namočite zvečer v Henko perilo, dela ne boste imeli obilo.

nosom po nasadih krog Michigan-jezera, ob katerem leži Čikago. Na tem izrednem poslu jo je povozil avto in tri dni po nesreči je umrla radi preloma tobanje v bolnici. S svojim res prismojenim načrtom ni pripravila nikomur veselja.

Med levoma.

Na sejmu v Krakavi se je ponašala mlada Poljakinja na ta način, da je bivala in spala med dvema levoma v kletki, ki je bila celo noč razsvetljena. Na ta način se je lahko občinstvo prepričalo na lastne oči, da ne zapuša junakinja svoje zverinske družbe niti v noči. Nekega večera pa je pognal mlad moški ogorek cigarete iz ust in nesreča

mu je uspelo, da je zagrabil zver za gola-nec. Dve celi uri je davil volka in bi bil sigurno brez vsakega orožja podlegel, da ni stopil taisto jutro v njegovo kočjo izredno rano sel, ki mu je donal vsakdanjo hrano. Rešitelj je ubil zver od zadaj s polenom. Kljub ranam si je natovoril pastir ubitega volka in se je podal z njim v mesto Tuzla, kjer so mu v bolnici obvezali rane.

Po 29 letih odkrit zločin.

Policija v Olomucu je prejela te dni nepodpisano ovadbo, ki je vsebovala opis pred 29 leti zagrešenega zločina. Nepodpisani ova-

pisa. Tukaj v gozdu pa je usoda žage vsakemu segla do srca; tukaj smo vsi morali poprijeti.

Nadučitelj in Erika sta me pospremila in obljubila, da ostaneta do jutra pri žagarju.

»Za prvo silo bo to,« sem rekel Eriki, »toliko časa, da se zavé iz najhujše zmedenosti.«

Dekle je bilo zelo resnobno. Opazil sem, da ima še vedno pomisleke, ali ni naše nedolžno sankanje povzročilo vse te nesreče. Toda govorila ni o tem. —

Z Boltežarjem sva takoj odrinila proti koči na barju. Stala je tam čisto temna; toda vežna vrata so bila odprta. Tavalala sva v sobo in prižgala luč. Na mizi so stale skodelice za kavo, na podoknici pa so ležale vedeževalske karte; poleg njih je stala neprižgana svetilnica. Nazadnje sva preiskala vso to malo kočjo; nikogar ni bilo v njej.

»Vlačuga je šla!« je rekel Boltežar. »Čisto gotovo jo je potegnili s Tončetom. Sedaj se mi jasni. Tonče je ukradel svojemu očetu denar, zažgal nato žago, da bi prikril tatvino in je pobegnil s to črno vlačugo čez drn in strn.«

»Da, zdi se, da je takol!« sem mu pritegnil. »Fanta mora gnati brezumna strast k temu dekletu.«

»Prismojen je! Čisto prismojen! No, ne bosta tekla daleč. Kakor hitro se zdani, se popeljem v mesto in ju naznanim državnemu pravdnistvu. Sedaj bova končno le šla spat.«

Med tem, ko sva še poskušala, da bi zaprla vežna vrata, je prišla do naju črna žival. Pes. Začel je cvileče lajati in je bil zelo nemiren. Boltežar je posvetil nanj s svojo svetilnico in rekel:

»Grčarjeva mrcina. Poznam žival. Najbrž išče starih dveh.«

Pes je tulil, cvilil in lajal. Stekel je košček pota po bregu navzdol, se krehavo zopet vrnil k nama, znova začel cviliti in zopet zdirjal po bregu.

»Kaj pa hoče žival? Videti je, kakor da bi naju hotel na nekaj opozoriti. Pojdiva za njim.«

Pes je tekel sem in tja skoraj brez sape. Nekako na tri četrtine pota po bregu doli je obstal in cvileč stekel na levo v gozd.